

[Ole Bjørn Kraft.]

bæreevne. Det andet spørgsmål, der blev klaret ved komiteens undersøgelser, var, at selv et Skandinavien forenet i et forsvarsforbund på et eller andet tidspunkt og meget hurtigt efter krigerisk angreb måtte have hjælp udefra. Der er altså ingen basis for den betragtning, at et skandinavisk forbund — og langt mindre naturligvis da et dansk forsvar — vil kunne blive af en sådan karakter, at det alene kan afvise et angreb. Selv et oprustet forenet Skandinavien, var alle sagkyndige enige om, måtte i løbet af kortere tid, i løbet af nogle uger have hjælp udefra, hvis dets forsvar ikke skulle bryde sammen og dermed angrebet lykkes og landene besættes.

Med hensyn til våbnene er der et synspunkt, som jeg synes altid bliver glemt af modstanderne af Atlantpagten — og jeg taler her hele tiden kun om dem, der er modstandere ud fra nationale synspunkter; kommunisternes motiver er jo ganske andre, hvad de så end siger —, disse nationale modstandere af Atlantpagten glemmer, at vi uden Atlantpagt alene skal bygge et forsvar op, og et forsvar er nødvendigt, hvis neutraliteten ikke skal være et tomt ord. Og hvis vi ved vore egne ressourcer skal tilvejebringe den udrustning, der her er tale om, vil omkostningerne herved blive så høje, at man vanskeligt vil kunne bære omkostningerne derved, hvis de sociale foranstaltninger, den indre front, som både de og vi er enige om, ikke må svækkes. Jeg tror, det er nødvendigt, at man giver et svar på det spørgsmål, her er blevet rejst, en forklaring på, hvad det er, man egentlig tænker sig, og hvorledes man vil føre den politik, man nu anbefaler, ud i livet. Det afgørende er imidlertid, om vi har nogen mulighed for at skaffe os våben, nogen mulighed for at få hjælp, og vel at mærke ikke en uforberedt, improviseret og derfor i de fleste tilfælde virkningsløs hjælp, men en planlagt og forberedt hjælp, der giver os en mulighed for at hindre, at vort land påny bliver besat, der giver os en mulighed for at hindre, at vi påny mister vor frihed. Har vi en sådan mulighed, hvis vi vil afvise en tilknytning til de lande, eller de forbund af lande, hvorfra vi alene kan få våben, og hvorfra vi alene kan få hjælp?

Det konservative folkeparti har hele tiden været af den opfattelse, som også fandt udtryk i det norske synspunkt, at der for Skandinavien og Danmark og for det skandinaviske forbund, hvis det skulle blive andet end paragraffer i et dokument, ikke var anden vej at gå end at søge denne til-

slutning, hvad også mange andre grunde iøvrigt måtte tilskynde os til. Sveriges standpunkt var et andet, det befinder sig i en anden situation end vi og Norge, det har motiver, som kun kan vække respekt for dets holdning, selvom jeg tror, at den kommende udvikling kan føre til en revision af det standpunkt, som Sverige indtil i dag har indtaget. De skandinaviske forhandlinger måtte derfor briste. Måske ville en anden mulighed have været tilstede, hvis forhandlingerne var påbegyndt på et tidligere tidspunkt og ført frem til et resultat, således at det skandinaviske forbund havde eksisteret som en realitet, da tanken om Atlanterhavspagten blev rejst. Nu var det rigtigt at se kendsgerningerne i øjnene og ikke søge en løsning, der ikke var virkelighedsbetonet. Efter at mulighederne var prøvet til bunds, besluttede Norge sig hurtigt til at søge deltagelse i de afsluttende forhandlinger om Atlanterhavspagten. Vi ønskede, at regeringen med det samme skulle have truffet en lignende beslutning, men jeg vil gerne erkende, at med det resultat, der her foreligger ved regeringens forslag og ved vor underskrivelse af pagten, inden den er ratificeret af andre, undgår man de vanskeligheder og farer, som man frygtede skulle opstå, hvis vi havde handlet mere tøvende. Det var derfor rigtigt, at udenrigsministeren besluttede sig til så hurtigt, som det var muligt med moderne befordringsmidler, at begive sig til Washington.

Hvad er nu hovedpunktet i den pagt, som Danmark forbereder sig til at underskrive? Derom er for mig ingen tvivl. Det er solidariteten, det er beslutningen om, at de demokratiske stater, der slutter sig til pagten, vil stå sammen, en for alle og alle for en, således at angreb på een medlemsstat vil betyde et angreb på dem alle og dermed udløse den store krig. Det er i denne beslutning, at pagtens afgørende betydning ligger. Hvilken fristelse ville det ikke være for en aggressivt sindet statsmagt, hvis den kunne regne med at have held til at sætte sig i besiddelse af den ene eller den anden af de svage europæiske stater, også Danmark, uden derved at risikere at komme til at møde en jævnbyrdig modstander. Atlanterhavspagten sætter en stopper for en sådan tankegang, og herved åbner den den mulighed og den chance, som er alle menneskers drøm og længsel, at der slet ikke vil blive nogen krig.

Atlanterhavspagten er et storstilet forsøg på at etablere en magtbalance, som er i stand til at sikre freden. Ved at sige: ikke noget nyt München! har den en mulighed